

B9-0509/2022

21.11.2022

PÄÄTÖSLAUSELMAESITYS

komission julkilausuman johdosta

työjärjestyksen 132 artiklan 2 kohdan mukaisesti

kotieläintuotannon ja suurpetojen suojelusta Euroopassa
(2022/2952(RSP))

Ulrike Müller, Róza Thun und Hohenstein
Renew-ryhmän puolesta

Euroopan parlamentin päätöslauselma kotieläintuotannon ja suurpetojen suojelusta Euroopassa (2022/2952(RSP))

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon 23. marraskuuta 2022 annetun komission julkilausuman kotieläinten ja suurpetojen suojelusta Euroopassa,
 - ottaa huomioon työjärjestyksen 132 artiklan 2 kohdan,
- A. ottaa huomioon, että lainsäädäntötoimet, kuten EU:n luontodirektiivi¹, ja kansainväliset sopimukset, kuten yleissopimus Euroopan luonnonvaraisen kasviston ja eläimistön sekä niiden elinympäristön suojelusta (Bernin sopimus), ovat edistäneet suurpetojen, kuten suden, karhun, euroopanilveksen ja ahman, kantojen elpymistä; toteaa, että vuonna 2012 Manner-Euroopassa oli 9 000 euroopanilvestä, 17 000 karhua, 1 250 ahmaa ja 12 000 sutta²; ottaa huomioon, että vuonna 2018 suoritetun arvioinnin³ mukaan susien määrä on kasvanut kymmenen viime vuoden aikana merkittävästi ja niitä on nyt 17 000, kun taas muiden lajien määrä on pysynyt suunnilleen samana; ottaa huomioon, että Kansainvälinen luonnonsuojeluliitto (IUCN) on luokitellut kolme Euroopan yhdeksästä susikannasta, kolme kymmenestä karhukannasta ja kolme yhdestätoista euroopanilveskannasta elinvoimaiseksi; ottaa huomioon, että Euroopan molemmat ahmakannat ovat edelleen uhanalaisia ja iberianilves on vieläkin erittäin uhanalainen;
- B. ottaa huomioon, että useimmat suurpetokannat liikkuvat Euroopassa valtioiden rajojen yli; ottaa huomioon, että yksittäiset kannat voivat kattaa suuria maantieteellisiä levinneisyysalueita eri maissa sekä EU:ssa että sen ulkopuolella, mikä johtaa tilanteisiin, joissa saman kannan suojelutaso voidaan yhdellä alueella katsoa suotuisaksi, kun taas naapurialueella se voidaan luokitella tiukkaa suojelua edellyttäväksi; katsoo, että tarvitaan tieteeseen perustuvaa lähestymistapaa ja kaikki jäsenvaltiot kattavaa koordinoitua seurantaa;
- C. ottaa huomioon, että seurantamenetelmät vaihtelevat EU:n jäsenvaltioiden välillä ja että tämä johtaa suurpetokantojen kokoa koskevien tietojen epäyhtenäiseen laatuun ja määrään⁴, minkä vuoksi tietojen vertailtavuus ja standardointi sekä niiden tulkinta on erittäin vaikeaa;
- D. ottaa huomioon, että vuosina 1992–2019 käytettiin Life-ohjelman kautta keskimäärin 3,6 miljoonaa euroa vuodessa hankkeisiin, joissa keskityttiin suurpetojen aiheuttamien

¹ Neuvoston direktiivi 92/43/ETY, annettu 21. toukokuuta 1992, luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta (EYVL L 206, 22.7.1992, s. 7).

² Chapron, G. ja muut, ”Recovery of large carnivores in Europe’s modern human-dominated landscapes”, Science, nro 346, 2014,

https://www.researchgate.net/publication/269709443_Recovery_of_large_carnivores_in_Europe%27s_modern_human-dominated_landscapes

³<https://www.iucnredlist.org/species/3746/144226239#assessment-information>

⁴ Esimerkiksi <https://www.iucnredlist.org/species/pdf/144226239/attachment>

vahinkojen lieventämistoimenpiteisiin, ja että sen lisäksi 36 miljoonaa euroa myönnettiin edelleen käynnissä oleviin hankkeisiin, joissa annettiin tilannekohtaista ohjausta lieventämistoimenpiteiden, kuten sähköaitojen, aktiivisen paimentamisen ja karjanvartijakoirien käytön, tehokkuudesta monilla eri EU:n alueilla; ottaa huomioon, että tehokkuuden mittausta ja raportointia koskevat vaatimukset olivat kuitenkin yleisesti ottaen suhteellisen alhaiset, minkä vuoksi toimenpiteiden onnistumista oli vaikea arvioida⁵; katsoo, että tarvitaan lisähankkeita, jotka koskevat alueita ja suurpetolajeja, joita ei vielä ole käsitelty;

- E. ottaa huomioon, että suurpetojen määrän lisääntyminen kasvattaa kotieläinten ja varsinkin laitumella pidettävien ja vapaasti laiduntavien kotieläinten riskiä joutua petoeläinten saaliiksi (käyttöön otetuista toimenpiteistä ja niiden tehokkuudesta riippuen) etenkin vuoristoisilla ja harvaan asutuilla alueilla, joilla laiduntaminen on välttämätöntä näiden ensisijaisten elinympäristöjen säilyttämiseksi; ottaa huomioon, että tiheään asutuilla alueilla, joilla suurpetojen luontaisia saalislajeja on vähän, myös kotieläimiin saattaa kohdistua tavallista suurempi riski;
- F. ottaa huomioon, että yleinen suhtautuminen suurpetoihin vaihtelee suuresti eri maiden ja eri eturyhmien välillä, erityisesti alueilla, joilla suurpetoja ei ole ollut pitkään aikaan; ottaa huomioon, että hyökkäysten pelko ja se, että viranomaiset eivät tue riittävästi vahinkojen välttämistä, voivat johtaa suojeltujen lajien laittomiin kaatoihin;
- G. ottaa huomioon, että lammas- ja vuohiala, jotka ovat altteimpia suurpetohyökkäyksille, ovat jo useiden vuosikymmenten ajan kärsineet taloudellisista paineista laajempien sosioekonomisten syiden vuoksi; toteaa, että tämä herkkä ala voi tuottaa ympäristöön liittyvää lisäarvoa laajaperäisen laiduntamisen kautta edistämällä biologisen monimuotoisuuden säilyttämistä rakentamattomissa maisemissa monilla alueilla, joilla on luonnonolosuhteista johtuvia rajoitteita tai alhainen hedelmällisyys, kuten vuoristolaitumilla, ja auttamalla torjumaan eroosion ja metsäpalojen kaltaisia ilmiöitä;
- H. ottaa huomioon, että perinteisistä vuoristolaitumista ja niitylaidunjärjestelmistä luovutaan enenevässä määrin ympäristöön ja maatalouteen liittyvien sekä sosioekonomisten haasteiden vuoksi; toteaa, että suurpetojen esiintymisalueen välittömässä läheisyydessä harjoitettavaan maatalouteen liittyvät haasteet voivat johtaa yhtäältä suurpetojen suojelua ja toisaalta laidunten biologisen monimuotoisuuden suojelua koskevien tavoitteiden ristiriitaan;
- I. ottaa huomioon, että Life-hankkeissa on joillakin EU:n alueilla raportoitu rinnakkaiseloon liittyvien konfliktien välttämiseen tähtäävistä ennaltaehkäisevistä toimenpiteistä, jotka ovat osoittautuneet menestyksekkäiksi keinoiksi vähentää suurpetovahinkoja; ottaa huomioon, että maantieteelliset erityispiirteet ja paikalliset olosuhteet voivat kuitenkin vaikuttaa näiden toimenpiteiden tehokkuuteen; toteaa, että nämä toimenpiteet voivat lisätä viljelijöiden työmäärää ja aiheuttaa näille kohtuuttomia kustannuksia erityisesti alueilla, joilla suurpedot ovat tekemässä paluuta tai niiden määrä on kasvussa, ja että niillä voi myös olla merkittävä vaikutus maisemaan; ottaa huomioon, että korvausmaksut, joita säännellään kansallisella tasolla, vaihtelevat EU:n sisällä ja että ne eivät aina korvaa täysimääräisesti kärsittyjä vahinkoja;

⁵ <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S2351989421003656>

- J. ottaa huomioon, että kotieläinten menettäminen ja loukkaantuminen suurpetojen hyökkäysten vuoksi ei pelkästään aiheuta taloudellisia vahinkoja viljelijöille ja kasvattajille vaan sillä on myös huomattavia emotionaalisia seurauksia eläinten omistajille;
- K. ottaa huomioon, että Euroopassa on vuosisatojen ajan käytetty perinteisiä karjankasvatuskäytäntöjä, joissa karja on suojattu hyvin petoeläimiltä esimerkiksi käyttämällä paimenia ja karjanvartijakoiria ja viemällä karja yöksi suojaan laiduneläinten suoran ja jatkuvan valvonnan varmistamiseksi, mutta niistä on luovuttu asteittain petoeläinhyökkäysten määrän vähennyttyä huomattavasti; toteaa, että koska maankäyttö muuttuu maatalousalueilla monitoiminnallisempaan suuntaan, matkailun merkitys kasvaa ja EU:n maatalouteen kohdistuu nykyisin sosioekonomista painetta, kun viljelijöiden määrä vähenee huomattavasti ja palkat jäävät keskitason alapuolelle, voi osoittautua vaikeaksi ottaa kaikki nämä vanhat käytännöt uudelleen käyttöön laajassa mittakaavassa joillakin alueilla, erityisesti ilman julkista tukea; korostaa, että on löydettävä innovatiivisia ratkaisuja, joiden avulla nykyaikaisessa maataloudessa totuttaudutaan susien läsnäoloon;
- L. katsoo, että tarvitaan suurpetojen ja karjankasvatuksen rakentavaa rinnakkaiseloja, jossa yhtäältä suurpetojen suojelutaso voisi kehittyä edelleen suotuisasti mutta jossa toisaalta annettaisiin viljelijöille välineet ja riittävästi rahoitusta tuotantoeläimiin kohdistuvien hyökkäysten torjumiseksi ja ehkäisemiseksi; katsoo, että sidosryhmien ja viljelijöiden välillä täytyy käydä enemmän keskusteluja alueilla, joilla suurpetoja ei ole ollut vuosikymmeniin, ja että tarvitaan lisätoimia parhaiden käytäntöjen jakamiseksi, jotta voidaan tukea ennaltaehkäisevien toimenpiteiden käyttöönottoa ja saada rahoitusta; toteaa, että suurpetojen esiintymisen lisääntyminen voi vaikuttaa myönteisesti ekosysteemin toimintaan ja resilienssiin, biologisen monimuotoisuuden säilyttämiseen ja ekologisiin prosesseihin sekä edistää muun muassa luonnonvaraisten sorkka- ja karioeläinten kantojen sääntelyä; korostaa myös, että erityisesti kansallispuistoissa suurpetojen esiintyminen parantaa metsien virkistysarvoa ja edistää jatkuvasti lisääntyvää luontomatkailua⁶;
1. korostaa, että kaikkien lajien ja ekosysteemien tasapainoinen kehitys saattaa joissakin tapauksissa edellyttää kannanhoitotoimenpiteitä; panee tyytyväisenä merkille myönteiset tulokset, joita biodiversiteettipoliitikoilla on saavutettu suurpetolajien luontoon palauttamisessa EU:ssa; korostaa tarvetta tunnustaa, että tällaiset tiettyjen lajien kannanmuutokset voivat johtaa useisiin ympäristöön ja maatalouteen liittyviin ja sosioekonomisiin haasteisiin sekä mahdollisuuksiin; toteaa, että luontodirektiivin 2 artiklan 3 kohtaan sisältyy jo joustovaraa, jonka avulla näitä synergioita voidaan hyödyntää ja ristiriitaiset tavoitteet tasapainottaa tehokkaasti, ja sitä pidetään tarkoituksenmukaisena;
 2. kehottaa komissiota arvioimaan säännöllisesti edistymistä lajien suotuisan suojelun tason saavuttamisessa luonnonmaantieteellisten alueiden ja EU:n laajuisten kantojen tasolla, jotta voidaan arvioida suurpetojen lisääntymistä tieteellisen näytön perusteella ottaen huomioon lajien suuri liikkuvuus rajojen yli; toteaa, että saman lajin eri kantojen suojelun

6

https://ec.europa.eu/environment/nature/conservation/species/carnivores/case_studies.htm#Innovative%20Financing)

taso voi vaihdella eri alueiden välillä ja että lähikantojen tila voi vaikuttaa tietyn kannan suojelutilanteeseen; kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita tehostamaan edelleen rajatylittävää yhteistyötä ja sellaisten rajatylittävien hoitosuunnitelmien laatimista, jotka ovat yhteneväisiä luonnonmaantieteellisten alueiden ja/tai kantojen tason kanssa; kehottaa komissiota osoittamaan esimerkiksi Horisontti Eurooppa -ohjelmasta varoja biodiversiteettitutkimuksiin, joilla pyritään saattamaan suurpetojen levinneisyyttä ja esiintymistiheyttä koskevat kartat ajan tasalle; katsoo, että tarkkojen arvioiden saamiseksi näitä tutkimuksia olisi tehtävä tarvittaessa koko Euroopassa;

3. korostaa, että hyvä seuranta on perusedellytys onnistuneelle suurpetokantojen hoidolle ja että sen olisi katettava suurpetojen esiintymisalueen ja niiden runsauden seurannan lisäksi myös seuranta, joka koskee vahinkojen esiintymiseen liittyviä suuntauksia, petokeskittymiä ja vahinkojen lieventämishojelmien tehokkuutta (korvaukset ja ennaltaehkäisy mukaan luettuina); kehottaa komissiota varmistamaan, että jäsenvaltiot käyttävät kunkin eri suurpetolajin ja sen aiheuttamien vahinkojen kannalta asianmukaisia seurantamenetelmiä, joiden avulla voidaan koota korkealaatuisia, vertailukelpoisia ja standardoituja tietoja kantojen tason ja vahinkojen lieventämistoimien tehokasta arviointia varten; tähdentää, että olisi tutkittava vaihtoehtoja, jotta näiden kantojen seurantamenettelyissä voidaan ottaa paremmin huomioon suurpetojen liikkuminen rajojen yli, myös EU:n ulkorajojen yli; korostaa, että tietojen keruu ja analysointi olisi annettava yhden ainoan EU:n elimen tehtäväksi; kehottaa asettamaan seurannan tulokset ja käytetyt menetelmät oikea-aikaisesti ja avoimesti yleisön saataville;
4. korostaa, että on tärkeää parantaa luonnonvaraisten eläinten ja kasvien terveyden seuranta ottaen huomioon myönteiset vaikutukset, joita susilla voi olla koko ekosysteemin terveyteen; kehottaa ottamaan käyttöön standardoidut risteymien tunnistamisperiaatteet ja noudattamaan avointa toimintatapaa, joka kattaa muun muassa susien DNA-näytteiden yleisen vaihdon eri maiden tutkimuslaitosten välillä;
5. kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita avustamaan alueita, joilla rinnakkaiseloon liittyvät konfliktit ovat kasvussa, jotta voidaan selvittää, miten luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdassa jo säädettyä joustavuutta voidaan hyödyntää asianmukaisesti ja vastuullisesti; kehottaa komissiota selvittämään lajien tiukkaa suojelua koskevia nykyisiä ohjeita luontodirektiivin 12 ja 16 artiklasta johtuvien velvoitteiden tulkinnan osalta, kun otetaan huomioon suurpetokantojen kasvu ja rinnakkaiseloon liittyvät lisääntyvät konfliktit; kannustaa samalla jäsenvaltioita hyödyntämään paremmin nykyisiä ohjeita ja toteuttamaan tehokkaita toimia suurpetojen aiheuttamien vahinkojen ehkäisemiseksi, lieventämiseksi ja korvaamiseksi; huomauttaa, että ohjeissa olisi otettava huomioon Euroopan unionissa vallitseva monimuotoisuus ja niitä laadittaessa olisi tehtävä tiiviistä yhteistyötä jäsenvaltioiden, alueiden ja sidosryhmien kanssa, jotta voidaan varmistaa luonnonmaantieteellisten alueiden ja kantojen tasolla noudatettava kannanhoitostrategia kaikissa jäsenvaltioissa;
6. kehottaa jäsenvaltioita varmistamaan, että suurpetojen, myös karhujen, kannanhallintaa koskevien poikkeusten käyttö erotetaan selvästi metsästystoiminnasta; korostaa, että poikkeusjärjestelmää ei voida verrata metsästyskiintiöihin perustuvaan järjestelmään, jossa kaatolupia jaettaessa ei aseteta selkeitä tavoitteita, erityisesti jos ei ole käytetty kaikkia mahdollisia vaihtoehtoisia ratkaisuja ja ennaltaehkäiseviä toimenpiteitä ja jos sen täytäntöönpanon vaikutuksia ei voida määrittää;

7. kehottaa komissiota, jäsenvaltioita, alue- ja paikallisviranomaisia ja kaikkia asiaankuuluvia sidosryhmiä edistämään erilaisia keinoja minimoida ihmisten etujen ja suurpetojen esiintymisen välisiä ristiriitoja ja mahdollisuuksien mukaan löytää niihin ratkaisuja vaihtamalla tietoja ja tekemällä avointa ja rakentavaa yhteistyötä, joka perustuu keskinäiseen kunnioitukseen;
8. panee merkille viljelijöiden ja kansalaisten huolenaiheet ja kehottaa niiden vuoksimonissiota ja jäsenvaltioita toteuttamaan selkeitä tiedotuskampanjoita ja parantamaan valtioiden rajat ylittävää yhteistyötä ja tietämystä ihmisten ja suurpetojen rinnakkaiselosta Euroopassa;
9. kehottaa komissiota arvioimaan, mitä vaikutuksia suurpetojen laajemmalla esiintymisellä Euroopassa on karjankasvatuksen elinkelpoisuuteen, biologiseen monimuotoisuuteen, maaseutuyhteisöihin ja maaseutumatkailuun, maatalouden sukupolvenvaihdokset mukaan luettuina, ottaen huomioon kotieläintuotannon elinkelpoisuuteen vaikuttavat sosioekonomiset tekijät; korostaa, että korvausjärjestelmät olisi suunniteltava siten, että karjankasvatus alueilla, joilla on suurpetoja, ei merkitse maanviljelijöille tulonmenetyksiä; korostaa lisäksi, että suojatoimenpiteet eivät saisi olla suhteettoman kalliita;
10. kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita arvioimaan vaikutuksia, joita suurpetojen hyökkäyksillä voi olla eläinten hyvinvointiin, mukaan lukien loukkaantumiset, tiineyden keskeytyminen, hedelmällisyyden heikkeneminen, eläinten menetykset, lauman koskemattomuuden heikentyminen ja laumanvartija- ja metsästyskoirien kuolemat, sekä vaikutuksia viljelijöiden tuloihin ja työvoima- ja materiaalikustannusten nousua ottaen huomioon myös sen, onko ennaltaehkäiseviä toimenpiteitä toteutettu ja kuinka tehokkaita ne ovat olleet;
11. kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita laatimaan luotettavan ja kattavan arvion kaikista merkityksellisistä uhkista ja paineista, joita kuhunkin suurpetolajiin ja niiden elinympäristöihin kohdistuu Euroopan tasolla ja kussakin jäsenvaltiossa joko luonnollisista syistä tai sellaisten ihmisen aiheuttamien tekijöiden vuoksi kuin laittomat kaadot (salametsästys), tahaton pyydystäminen ja tappaminen tai suurpetojen elinympäristöjen pienentyminen tai laadun heikkeneminen; kehottaa jäsenvaltioita ja komissiota myös kartoittamaan suurpetokantojen ensisijaiset kytkeytyneisyysalueet ja yksilöimään tärkeimmät ekologiset käytävät, leviämiseesteet, korkean kuolevuuden tieosuudet ja muut tärkeät maisemapiirteet, jotka liittyvät suurpetojen levinneisyysalueiden hajanaisuuteen, jotta vältetään elinympäristöjen pirstoutuminen;
12. korostaa, että Alppien luonnonmaantieteellisellä alueella ja muilla vuoristoalueilla sijaitsevat karjankasvatustilat ovat erityisen alttiita susien hyökkäyksille, joiden määrä on kasvussa; huomauttaa, että näillä alueilla sijaitsevat tilat ovat usein pieniä ja niille aiheutuu suuria lisäkustannuksia mutta niillä on kuitenkin tärkeä rooli vuoristomaisemien säilyttämisessä ja biologisen monimuotoisuuden turvaamisessa joillakin karuilla alueilla, joilta suuret luonnonvaraiset kasvinsyöjät ovat hävinneet tai joita ei ole vielä palautettu luontoon, koska ne ovat luontopohjainen kustannustehokas väline sellaisten ilmiöiden kuin eroosion ja metsäpalojen ehkäisemiseksi ja lieventämiseksi; toteaa, että runsaslajiset Nardus-niityt vuoristoalueiden silikaattialustoilla sekä alpiiniset ja subalpiiniset kalkkiniityt ovat luontodirektiivin mukaisesti erityisesti suojelemisen arvoisia;

huomauttaa, että keskeinen tekijä näiden alueiden suojelussa on esimerkiksi nautaeläinten ja hevosten laajaperäinen laiduntaminen tai ohjattu paimentaminen; toteaa, että suurpetokantojen kasvu yhdessä sen kanssa, että suojelutoimenpiteitä on vaikeaa toteuttaa käytännössä äärimmäisissä maasto-olosuhteissa, kuten vuoristoisilla ja harvaan asutuilla alueilla, saattaa johtaa laiduntamisen lopettamiseen asteittain; kehottaa komissiota toteuttamaan konkreettisia ratkaisuja, joilla suojellaan ja säilytetään perinteisiä maatalouskäytäntöjä, kuten laiduntaloutta, laidunviljelymallia, Unescon tunnustamaa vuorilaiduntamista ja laiduntaloutta harjoittavien viljelijöiden elämäntapaa; toteaa, että ehdotettu luettelo mahdollisista maatalouskäytännöistä, joita voidaan rahoittaa ekoympäristötoimien kautta, voi kattaa tietyt näistä käytännöistä;

13. kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita tunnustamaan, että tällä hetkellä käytettävissä olevat ennaltaehkäisevät toimenpiteet, kuten aidat ja laumanvartijakoirat, joita käytetään menestyksekkäästi joillakin EU:n alueilla, voivat aiheuttaa viljelijöille ylimääräistä taloudellista rasitetta ja työtaakkaa, niitä ei aina tueta EU:n tai kansallisella rahoituksella ja niiden tehokkuus ja vaikuttavuus vaihtelevat paikallisten olosuhteiden mukaan; korostaa tässä yhteydessä, että ennaltaehkäiseville toimenpiteille myönnettävään taloudelliseen tukeen olisi liitettävä karjankasvattajille annettavaa neuvontaa, jotta varmistetaan niiden kattava ja oikea-aikainen täytäntöönpano;__tähdentää, että ennaltaehkäiseviä toimenpiteitä toteutettaessa ja poikkeuksia harkitessa on otettava huomioon maastolaji, maantieteelliset olosuhteet, aiemmat kokemukset rinnakkaiselosta suurpetojen kanssa ja muut vallitsevat tekijät, kuten matkailu, joka on usein olennaisen tärkeä kyseisille alueille; kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita tunnustamaan, että tapauksissa, joissa suurpetokannat leviävät uusille alueille, on tärkeää laatia ja toteuttaa ennakoivasti lieventämisstrategioita luontodirektiivin mukaisesti tieteellisen näytön perusteella;
14. kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita määrittämään tieteellisesti ja tukemaan parhaita toteutettavissa olevia ennaltaehkäiseviä toimenpiteitä suurpetojen hyökkäysten ja karjan saaliiksi joutumisesta aiheutuvien vahinkojen vähentämiseksi ottaen huomioon jäsenvaltioiden alueelliset ja paikalliset erityispiirteet sekä tukemaan viljelijöitä näihin ennaltaehkäiseviin toimenpiteisiin liittyvässä hakuprosessissa; kehottaa komissiota määrittelemään asianmukaiset vaatimukset EU:n esimerkiksi Life-ohjelman kautta rahoittamissa hankkeissa tutkittavien vahinkojen lieventämistoimenpiteiden tehokkuuden mittaamiseksi ja siitä raportoimiseksi asettaen etusijalle puolueettomat ja määrälliset arviointimenetelmät samalla, kun vältetään suhteettomia hallinnollisia rasitteita, jotka voisivat estää hakijoita hakemasta hankerahoitusta; kehottaa lisäksi tekemään vaikutustenarvioinnin aktiivisten kannanhoitomethodien täytäntöönpanosta;
15. kehottaa jäsenvaltioita laatimaan ja panemaan täytäntöön lajeja koskevia kattavia toimintasuunnitelmia tai suojelu- ja/tai hoitosuunnitelmia, jos sellaisia ei ole vielä käytössä; toteaa, että kannanhoitosuunnittelussa olisi otettava huomioon ihmisväestön tiheys, maisemarakenteet, karjankasvatus, suojelun taso, muu asiaan liittyvä ihmisen toiminta ja luonnonvaraisten sorkka- ja kavioiden kannat;
16. kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita määrittämään riittäviä ja pitkäaikaisia rahoitusmahdollisuuksia, jotka kattavat asianmukaiset ennaltaehkäisevät toimenpiteet ja viljelijöille maksettavat asianmukaiset korvaukset suurpetojen hyökkäyksistä aiheutuneiden menetysten ja kustannusten lisäksi myös toteutetuista

lieventämistoimenpiteistä, jotta voidaan varmistaa suurpetojen ja kestävien karjankasvatuskäytäntöjen rinnakkaiselo; kehottaa komissiota tunnustamaan, että suurpetohyökkäysten määrän kasvu merkitsee sitä, että sekä kotieläinten suojeluun osoitetut resurssit että korvausmaksut kasvavat; panee merkille, että karjankasvattajille hyökkäysten johdosta maksettavat korvaukset vaihtelevat jäsenvaltiosta toiseen; pyytää komissiota harkitsemaan niiden maatalousalan ohjelinjojensa muuttamista, joiden mukaan suurpetovahinkojen korvaamista pidetään valtiontukena, sillä tuottajien kärsimät tappiot eivät ole yhteydessä näiden maataloustoimintaan;

17. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle ja komissiolle.